

Sygn. akt: III U 223/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 listopada 2015r. w O.

sprawy z odwołania A. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy

na skutek odwołania A. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 13.03.2015r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. T. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy na okres od dnia 01.03.2015r. do dnia 28.02.2018r.;
- stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13.03.2015 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił A. T. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy.

Decyzję powyższą A. T. zaskarżył, wnosząc od niej odwołanie.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania, wskazując że Komisja Lekarska ZUS ustaliła orzeczeniem z dnia 9.03.2015 r., że odwołujący nie jest niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 20.06.1994 r. ZUS przyznał A. T. prawo do renty inwalidzkiej II grupy inwalidów. Następnie decyzją z dnia 23.04.1998 r. ustalono odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z

wypadkiem w drodze do pracy do kwietnia 1991r. Prawo to na podstawie kolejnych decyzji ZUS i wyroków sądowych było odwołującemu przedłużane do 28.02.2015 r.

W dniu 23.01.2015 r. A. T. złożył w Oddziale ZUS wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy na dalszy okres. Wobec powyższego został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika, który w orzeczeniu z dnia 19.02.2015 r. ZUS ustalił, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy okresowo do 31.03.2018 r., niezdolność ta trwa i ma związek z wypadkiem w drodze do pracy i pozostaje w związku z narządkiem ruchu. Zastępca Głównego Lekarza Orzecznika zgłosił zarzut wadliwości orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, wobec czego ubezpieczony został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską ZUS w W., która orzeczeniem z dnia 9.03.2015 r. ustaliła, że A. T. nie jest niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce zważył, co następuje:

Odwołanie A. T. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 49 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015r. poz. 1242 ze zm.) wnioski o świadczenia z tytułu wypadków w drodze do pracy lub z pracy, które miały miejsce przed dniem wejścia w życie ustawy (1.01.2003r.) podlegają rozpoznaniu na podstawie dotychczasowych przepisów. Ponieważ wypadek z drożdze z pracy miał miejsce w 10.11.1993 r., zatem uznać należy, że w niniejszej sprawie do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy zastosowanie znajdują przepisy, obowiązującej do dnia 31 grudnia 2002 r., ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 z późn. zm).

Stosownie do treści art. 18 ust. 1 cyt. ustawy pracownikowi, który skutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej stał się niezdolny do pracy przysługuje - renta stała, jeżeli niezdolność do pracy jest trwała, - renta okresowa, jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

Definicja wypadku w drodze do pracy obecnie zawarta jest w art. 57b ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 758 ze zm.), zgodnie z który, za wypadek w drodze do pracy lub z pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które nastąpiło w drodze do lub z miejsca wykonywania zatrudnienia lub innej działalności stanowiącej tytuł ubezpieczenia rentowego, jeżeli droga ta była najkrótsza i nie została przerwana. Jednakże uważa się, że wypadek nastąpił w drodze do pracy lub z pracy, mimo że droga została przerwana, jeżeli przerwa była życiowo uzasadniona i jej czas nie przekraczał granic potrzeby, a także wówczas, gdy droga, nie będąc najkrótszą, była dla ubezpieczonego, ze względów komunikacyjnych najdogodniejsza.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W świetle cytowanych wyżej przepisów zasadniczą kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania A. T., było ustalenie czy jest on w dalszym ciągu niezdolny do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy, który miał miejsce w dniu 10.11.1993 r.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii, ortopedii i medycyny pracy. Po przeprowadzeniu wywiadu z odwołującym, jego zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli rozpoznali u odwołującego: przebyty uraz głowy w wypadku z (...) r., bóle i zawroty głowy pourazowe, przebyty uraz kończyny górnej prawej w wypadku z uszkodzeniem nerwu łokciowego na poziomie 1/3 dystalnej przedniej, wygojone złamanie kostki bocznej prawej leczone operacyjnie. W konkluzji biegli uznali wnioskodawcę za nadal częściowo niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy na okres 3 lat licząc od dnia 28.02.2015 r. W uzasadnieniu wskazali, że nie

nastąpiła poprawa w stanie zdrowia A. T. w porównaniu do stanu z poprzedniego badania orzeczniczego, w którym kwalifikowany był i uznawany za inwalidę. W badaniu biegli stwierdzili uszkodzenia nerwu łokciowego prawego i ograniczenie funkcji ręki prawej na granicy bezużyteczności. Podali, że schorzenie, na które cierpi nie rokuje poprawy, od roku 1993r. utrzymują się objawy uszkodzenia nerwu łokciowego mimo rehabilitacji i leczenia zachowawczego. Ponadto występowanie bólów i zawrotów głowy z chwiejną próbą Romberga, stanowi zdaniem biegłych przyczynę do określenia w dalszym ciągu niezdolności do pracy (opinia, k 13-15 a. s.).

Pismem z dnia 17.07.2015 r. organ rentowy zgłosił zastrzeżenia do przedmiotowej opinii, podnosząc że sam fakt bycia inwalidą nie wyklucza bycia zdolnym do pracy, zwłaszcza po tak długim okresie adaptacji do kalectwa. Wskazując na powyższe ZUS wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej, bądź z opinii kolejnego zespołu biegłych.

Sąd uwzględnił powyższy wniosek i dopuścił dowód z opinii innego zespołu biegłych lekarzy z zakresu neurologii, ortopedii i medycyny pracy, którzy w wydanej opinii rozpoznali u odwołującego: stan po całkowitym uszkodzeniu nerwu łokciowego prawego z istotnym ograniczeniem funkcji prawej dłoni. W konkluzji biegli uznali wnioskodawcę za nadal częściowo niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy na okres 3 lat od daty ustania świadczenia. W uzasadnieniu wskazali, że badaniem przedmiotowym stwierdzono istotne dysfunkcje prawej dłoni kończyny dominującej (utrwalone przykurcze palców, upośledzenie funkcji siłowej i precyzyjnej), które w znacznym stopniu ograniczają większość prac wykonywanych przez murarza, niektóre wykluczając całkowicie. Biegli wskazali, że prace oburęczne są w znacznym stopniu ograniczone (opinia, k 41-42 a. s.).

Pismem z dnia 30.10.2015 r. organ rentowy zgłosił zastrzeżenia również do tej opinii, podnosząc że w przypadku odwołującego należy rozważyć podjęcie pracy na poziomie kwalifikacji – przy istniejących ograniczeniach. Wskazując na powyższe ZUS wniósł o powołanie kolejnego biegłego z zakresu medycyny pracy.

Sąd na mocy art. 217 § 3 k.p.c. oddalił powyższy wniosek, uznając że sporne okoliczności zostały już dostatecznie wyjaśnione.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych zawarte w opiniach biegłych. Wnioski zostały przez biegłych sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych w związku z występującymi u niego schorzeniami. Wydane przez biegłych opinie poparte zostały logiczną, rzeczową i przekonującą argumentacją. Obydwa zespoły biegłych, w składzie których znajdowali się lekarze z zakresu medycyny pracy, jednoznacznie wskazały, że występujące u ubezpieczonego schorzenia, ich aktualny stopień i nasilenie w pełni uzasadniają przyjęcie istnienia nadal częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy w dniu 10.11.1993r. – na okres trzech lat od daty ustania uprawnień do świadczenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznając, iż A. T. spełnia wszystkie przesłanki konieczne do uzyskania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy, w oparciu o art. art.477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał mu prawo do tego świadczenia na dalszy okres tj. od dnia 1.03.2015 r. do 28.02.2018 r.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 r., II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie istnieją podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty na dalszy okres z uwagi na błędną decyzję Komisji Lekarskiej ZUS, na co wskazywały dwie opinie biegłych sądowych. Komisja Lekarska ZUS dysponowała niezbędnymi i wystarczającymi dokumentami, w tym w szczególności dokumentacją lekarską, pozwalającą na uznanie odwołującego za nadal częściowo niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy już na etapie postępowania przed ZUS. W toku postępowania sądowego odwołujący nie

przedstawił żadnej nowej dokumentacji, nie pojawiły się też żadne nowe, nieznane organowi rentowemu okoliczności związane ze stanem jego zdrowia.

Z tych względów orzeczono jak w pkt. 2 wyroku.